

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew éel

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kōzdu kobotu w Smolerjez knižiczišczečni w Budyšchinje a je tam sa shtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

13. njedzela po swjatej Trojizy. Romst. 7, 18—25.

Schtó tele słowa rězi? Wulki japoschtol teho Anjesa, kiž je tak wjele skutkował sa Bože kralestwo, wón so wusnawa sa khudeho hrěschnika. A ty chyzł, luby kšhesčizjano, so hišcže hordžicž? Wjes wusnacža naschich hrěchow žane wodacže, žana sbóžnosč. Chzesch-li pak spokojom bycz kam se kōbu, potom je Bóh njespokojom s tobu. Ně, sdychuj s Pawolom:

„Sa hubjenu cžlowjek, schtó chze mje wumōz?“
potom mōžesh tež Pawolowy jubjelski psalm saspěwacž:

„Sa so Bohu džakuju psches Jesom Khrysta.“

1. Najmjenje cžlowjekow kēbje kamych pōsnawa. Cžlowjekoj chzedža wschitko pschepytacž, jenož kēbje kamych niz. Sdyž njebjō a semju pschepytaju, jich kamžna wutroba wostawa jim njesnaty kraj. A to cžeho dla? Teho wina je swjětschnosč. To maja w naschim cžaku druge cžinicž, hacž kam na so myšlicž. To je bojoscž kameho kēbje. Szamopōsnacže wjedže k njespokojnoscži kam se kōbu. Wono saniczi tu kamospokojnoscž.

A tola je kamopōsnacže tak nusne. Wono sjewja nasche byczje (sht. 18.). W naž njebydli nicžeho dobrego. Hrěch ma knjeistwo a pyta wschitke dobre pschedewfacža podtlōcžicž. Cžlowjek chze to dobre — ale hrěch jemu sadžewa. Wón chze so kam saprēcž a bližšchemu dobre

cžinicž a w bliskim wokomitnjenju sažo kēbicžnosč we wutrobje knjezi. Wón chze kwojim pschecželam wodacž a a prjedy hacž so dohlada, so sažo stary hněw w nim wari. Wón chze kwerenosč džeržecž a bōrsh lama ju kwojemu pschecželej, kwojej mandželskej, kwojemu pschedstajenemu. Szamopōsnacže teho dla do pokuty cžeri. Luther praji: Wěrjazy wjedža, so w jich cžele nicžo dobrego njebydli, psches cžoz budža ponižnisch, so na kwoju prawdosč a dobre skutki so njespuchcžaja. Sdyž pak kmy kēbi kwojich hrěchow wēdomni, potom kmy wjedženi k potucže, k temu sdychowanjū:

„Sa hubjenu cžlowjek, schtó chze mje wumōz?“

2. A potom mōžemy jubjelski psalm saspěwacž:

„Sa so džakuju Bohu psches Jesom Khrysta.“

Krej Božeho jehnjecža pschinjeke nam wumōženje. Duž so Bohu s wutrobu džakujemy, so je nam pōklat kwojeho lubeho Szyna. Kšhesčizjan wschak tudy pschezo we wojowanju steji, ale tōn Anjes steji jemu k bokej.

„Je cžezko cži, ja prjedy du,
Chzu kweru pomhacž tebi.
We bitwje, kiž kam sapocžnu,
Chzu wobrocžicž so k tebi.
Sty wojak, kiž njewojuje,
Sdyž wyschshi kam do bitwy dže.

Samjeń.

Dwaj pscheczownikaj we kschesczanowej wutrobje.

(Rom. 7, 18—25.)

Stóš (404): Ty merny šeršcha Jefušol —

Staj pscheczownikaj wobstajnaj
We sprawnjej wutrobje,
Eso kručje wobaj bėdžitaj;
Chže kőzdy dobhče:
Człowk nowy je,
Kiž pschewinje
Wšchał towaršcha tam staroh'.

A człowjek czėlny pscheczinja
Eso s mozu nowemu! —
Duž wójna je dže wobstajna,
— Eso šbėha s wótrošču
We wutrobje,
Kiž škožuje
Eso po šakonju Božim.

Se człowjek s Jesom Khrystuša
Eso nowy narodžil,
Tón k Božim pschifasnjam šošht ma
So by je dopjelnik;
Som' wješele
A žiwjenje
Se čžinicž Božu wolu!

Pač człowjeka je czėlneho
Ela wola powšchudže;
Wón njeprascha po Božy šo
A šwojomólny je,
Šoh' škoženje
Pschěz' hrėščne je
A nje-pscheczėlstwo Bože! —

Štyš kšechčžijana pschewošmje
Tu čžasto w bėdženju,
Bhčž s čžėla wumoženy chže,
Kiž leži w škaženju.
Šchtó wumože?
Wje se šmjercže?
— Tak hušto doščž šo prascha.

Psches Jesom Khrysta Šbőžnika,
— Eso Bohu džakuje;
Wšchał rječerja s nim Božoh' ma,
Kiž sprawnom' špomóže,
So dobudže
A pschewinje
Psches Wumožnika šwėrnoh'.

Duž pscheczownikaj njeboj šo;
Mašč šnjesa lubeho,
Kiž do bėdženja kruteho
Cži ša mőz dač je šo! —
Šmanuel,
Twój dobry džėl,
Cže wumože se šmjercže! —

Schėšč kšowow.

W přėnjej položy 18. lėštotka bėšche we Wulkim Časwihu w Schlesiškej pobožny wučer, s mjenom Božiměr Šayn, žiw, kotryž tam šwėrnje a šwėdomniwoje 54 lėt dołho šwoje šastojństwo šastawasche, tak šo bė šo šhwalba jeho požohnowaneho škutkowanja na wnukow a prawnušow jeho nėhdušchich wučomzow pschenješla. Tónle luby muž phtny w lėčžnym čžahu na pohrejbnišchčžowej muri ržany pješčł se šchėščžimi kšowami, kotryž mėjesche šwoje šroščenje šo najšterje ptačžatku džakowacž, kiž bėšche na tymle mėštnje rožknemu šornjatkú wupadnyčž dačo.

Dokelž šo nėtko w tamnym čžahu ša wješnu žyrtej nušnota hiščeje jeneho druheho šwona wulžy jara šacžuwasche, pschindže jemu njejabžy ta myšl do dušče, hačž njeby šo, da-li Bőh žo-šnowanje k temu, šmőžnicž dačo, šo by šo se šornjatkow tamnych šchėšč kšowow, bhču-li šo wuškyle a wunoški wo tym lėto wot lėta s nowa roli pschepodawale, drugi šwón dohčž hodžil.

Kaž myšlene, tak wuwjedžene. Wón woškly šornjatka, se špomnjenych šchėšč kšowow wuwšate, hiščeje tošamšne lėto we šwojej šahrodže, wospjetowasche to w bližichich lėtach a rosdžėli ša šlėdowaze lėta šwój dohčžy wunošht mjes nėkotrých burow, ša tu wėž dohčžy, k dalšchemu rólnemu wuškylwej. Tak pominyču šo 8 lėt, a s pschedacžom pošlednich žnjow šo tak wyšoka šumna wudobny, šo mőžesche šo se šwadnym pschidawkom se štrony burštwawo dawno žadany šwón wobštaracž. Powješčž wo nastacžu šwona s lėta 1729, do njeho šalata, mőže šo na nim čžitacž; tež je mjes nėmskim a šacžanskim pišmom nabocžnje na šwonu ržane štwjelžo se šchėščžimi kšowami widžecž.

S tym je wučer Šayn nam wšchitkim hiščeje druhe herbštwo wotšasał: tón šhumšht, pod Božej pomožu s maleho wulke wuškutkowacž. Šchto mohło šo na šchėroškim polu kšechčžijanskeje lubosče wuškylwacž a dozpicž, by-li šo napominanje: „Cžiń tež teje runosče!“ do mnohich wutrobow prawje šhubofo šaschčžėpilo! To je a wostawa Bože waschnje, šo wón na šwėru w malym wošebite žohnowanje kladže.

F.

Cžežki pad.

Waltar Bagšter wumrje 1882 jako mišionar w Afrizy. Šako bėšche wón hiščeje hólčez, da jemu raš wječor jeho macž dwaj kroschey, prajžy: „Njemėrno, tón jedyn wot njeju dasch tola ša wobohich pohanow, šo bhču šo cži wobrocžili?“ Wón nicžo napšcheczino temu njeprajesche, chžyšche pač najprjedny hiščeje šwilku s tymaj pjenješomaj hracž, prjedny hačž tón jedyn do mišionšteje, tón drugi do šwojeje poškadnižy tynny. Bőřny na to wón plačžo k macžeri pschindže a džesche: „„Mi je šo jedyn krosch precž kulil, a ja jón pschi wšchėm phtanju wjazy namašacž njemőžu.““

Macž šo woprašcha: „Ab, Waltarjo, kotry krosch dha šy šhubil, šwój krosch abo tón ša wobohich pohanow?“

Hólž pschemyšli šebi tónle cžežki pad a ššoncžnje rjetny: „„Šwój krosch hiščeje mam; to bė tón drugi krosch, kotryž šym šhubil.““

Macž wotmolwi: „Cžaf k španju je, dži nėtko jeno do loža! Ale pschemyšli šebi tu wėž hiščeje junu! Šutšje rano dhybisch mi prajicž, kotry krosch šy šhubil.“

Rošmyšlitwe a šhutnje rjetny wón macžeri, ju kšchiwšchi, dobru nőž. Mašajtra rano pač wješely pschibėža a wosjewi: „„Macžė, to bėšche tola mój krosch, kotryž šym šhubil; cži woboh pohanjy dhybja tón drugi dostacž.““

Wona šo pošmėwšny a džesche: „Tak šym šebi to hnydom myšlila. Ale hlej, tež twój krosch tu šašo je; jako bėšche ty do loža, šym jón pod šhamorom namašala; jowle jón mašč.“

F.

U.

A wo Abrahamje.

Sedyn nan steji pschi khoroložu swojeho lubowaneho džěcža, kotrež rad wo bójskich wězach blyšchi a je šebi tač někotru stawisnu swojateho pišma w pomjatkju šdžeržalo. Nan praji: „Sa chzu čzi rjanu knihu daricž. W njej steji pišane wo lubym Bohu, wo Knjesu Sesufu a wo swjatych jandželach.“

Džěcžo s wulkimaj woczomaj čzišche na nana hlada. Skóncznje praji: „A wo Abrahamje.“

Nan to słowo strosymi, ale jemu je, kaž by šo mjecž psches jeho dušchu drěl. Wón chze rěč wotlemicž, tola džěcžo wošpjetuje hiščeže ras a husčzišcho: „Haj, nano, a wo Abrahamje.“

Duž šo jeho wutroba psches Božu hnadu směruje a poczizšchi. A jako wón swojemu morwemu džěcžu wóczžy sandžela, myšli wón na Abrahama, kotryž dyrbiesche Šaaka woprowacž a tež swojeho jenicžkeho šyna pschepuschčzil njeje. Nětko móže šo wón modlicž: „Twoja wola šo stań, kaž na njeju, tač tež na semi!“

Luby čzitarjo, ty mašch šnana tež k chore džěcžo. Spominaj tež ty na Abrahama a wuprosch šebi něšto wot jeho wěry! Potom budžesč ty tež w hodžinje čzežkeho pruhowanja wěru džeržecž a wostanjesch šwěrnj a pošluchny. Potom twój Bóh tež w kóždym padže spytowanju tajkeho kónza dohycž da, šo jo ty šnjesč móžesč.

F.

Wostań pola mje!

Luf. 24, 29.

Hdže chzesch, ty drohi putniko?
Džen hascha, wjecžor bliži šo;
Domečl Boži šlónčžo hižom dže,
Kój šmėrkow k semi špaduje.

Šój ke mni, wostań pola mje,
Budž s hoščom w mojej wutrobje;
Čzi lubošč durje wotewrja
A wotpoczink w njej pošlicža.

Mi šobu pschinješ, šchtož ty mašch,
Nješch mojej dušchi k šbožu dasch
Měr Boži, miłosč njebiesku,
Kiž doh wšchemu čzłowjestwu.

Šlej, mój džen šo tež nakhila
A nóz mi kiwa čžěmnita;
Duž budž mój hščž, ja prošchu čže,
Ach, wostań s hnadu pola mje!

Budž moje šwětlo w čžěmnosčzi,
Kiž wutrobu mi roššwětli
A roščžeri hrěchow čžmu,
So do njeja puč nješmylu.

A jima mje ras šmjercže nóz,
Dha pomhaj mi psches šwoju mób
A dai, šo s twojej šašlužbu
Sa potom šbóžnje domoj du!

K. A. Fiedler.

Nanowa próšwa.

Ma šwojim šmjertnym ložu ležesche bohobošafny muž. Wón mějesche nadžiju, šo bě wot swojeho Šbóžnika špóšnaty a pschijaty, ale jena wulka štarosčž jeho tyšchesche. Šeho šyn bēšche na wopacžne puče trječil a słownu štarosčž žiwjenja: „Čžinčže, šo byščeže šbóžni byli!“ wón nješnajesche. Wón pschitdže, šo by

šwojemu mrějazemu nanej božemje prajił. „Mój šyno“, tón k njemu džesche, „šlub mi, šo chzesch hiščeže po mojej šmjercži kóždy džen, měšaz dolho, do tuteje stwy pschitadžecž a pječž mješšchinow čzišche na tymle měštnje šedžecž, na kotrymž twój nan wumrěje.“ Šyn to šlubi, a nan bóršy na to šwojej woczzi na pschezo sandželi.

Šrěni kóčž šastupi šyn do šmjertneje stwy swojeho nana, kaž bē to šlubił. Šyndom stejesche wobras pobožneho nana psched nim a s nim jeho šmjercž we wěrye do Šbóžnika, kotryž je šmjercži žahadlo wšal. Wón šacžu šo móžnje šajaty w tymle dopomnjecžu a w tej nješhablazej wěstosčzi: tež moja šmjercž steji pschede mnu, hdh, to leži w Božej ruzy, ale wēšte je, šo mam junu psched Boži šub šupicž.

Žiwe pschedštajenje wěry a kšesčžijanskeho žiwjenja jeho šwěrneho nana bēšche jemu k šbožu. Wón bu pošutny čzłowješ a namata Božu hnadu.

F.

Jěduata kafeń.

Bjesbóžni, khorbli a šwětni ludžo husto došč Boži šakon tač a hinał hanja. Město šwjatych Božich 10 kašni šebi pač druge 10 postajeju, pač jich ličžbu pschisporjejo wo jěduatej kašni baja.

Tola tež kšesčžijan 11. kafeń šnaje a hodži šo bjes wšcheho žortowanja wo njej rěčecž, kaž ščžehowazy podawł pošaje:

Bē našyma. Něšny, torhaty wěr psches prošne hórki Šchotlandskeje howrjesche. Kunje pobožny Rutherford po šwojim šwucženju šwoje džěcži w katechizmie rošwucžowasche. Tu šo wo durje šaklapa. Rutherford porucži jenemu šwojich džěcži durje wotewricž, a nuts jednory, ponižny pučowar šastupi. Ma lawyž pódla pačžerškich džěcži šo jemu měštno pschipošasa. Šo tym šo bēšche Rutherford hiščeže něotre praščenja šwojim džěcžom psched-pošožil, šo tež na žužeho wobročiwšchi jeho woprašča: „Móže wón mi drje prajicž, kač wjele kašni je?“ — „Jěduacže“, drohowar wotmolwi. — Šastróženj a mješazny dla tajkeje nješwědomnosče kšutny wučer nješnateho kručže pošwari. „Šče šo hižo šestarił a pschi tym šče tač daloko šesady w kšesčžijanskej wučžbje, šo mi prajicže, šo jěduacže kašni je. Wē kóžde šchulste džěcžo, šo jeno 10 kašni mamy. Šańbuječe šo psched tymle džěcžimi, kotrež šu w nabožnej wučžbje hižom dale pošročžile, hacž wy šestarijny muž.“ — Š wužmėwanjom žušy na tónle wótrny pošwart wotmolwi: „Nowu pschikašnju dam ja wam, šo byščeže šo mješ šobu lubowali“ (Šan. 13, 34)! Tole wěrne wotmolwjenje tola džiwny šacžiščž na Rutherforda ščžini, šo žušniwje na swojeho hoščža pošlada. Skóncznje temu šo nóžne lėhwo pschihotowa, a wšchitžy šo k wotpoczinku podachu. Pschichodny džen bē njeđžela. Šako Rutherford rano w šwojej stwy wokoło krocžesche, wón na jene doho nětoho šo móžnje modlicž šlyšchesche. Wón pošluchasche. Šedma hdh ša šwoje žiwjenje bē wón šo tač modlicž šlyščał. Šchto hewał móžesche to byč hacž jeno hščž, kotryž nješjedžišche, kač wjele kašni je. Šdhž bēchu šłowa modlitwy wuklincžale, wón tam kšwatasche, hdžž žušnił šwoje lėhwo mějesche. Nětko šo bóršy wukopa, šo ničto drugi njebēšche, hacž aržybškop Usher. Wón bēšche pobožneho Rutherforda čžyl šesnacž a bēšche teho dla jako jednory pučowar do jeho domu pschischoł. Nětko Rutherford wěšo bštopa nušowasche, šo by ša njeho předomal. Tón pschisšwoliwšchi s teho teksta předomasche: „Nowu pschikašnju dam ja wam, šo byščeže šo mješ šobu lubowali!“ — Šlubofo hnuta šhromadžišna na pschednošč wo 11. kašni pošluchasche.

U.

Wobroczenje tšjoch židowskich kotrow, 1798 w Barlinje kšchczeny.

Podawa F.

(Potraczowanie.)

Œ wulkim spodźiwani om kšchcšesche komišija, i tajkej wjekełoscju a kšrobłoscju tele dźeći wo našchim Knjesu Sesuŕu a jeho luboscju rěczachu. — Tola nětko chznychu předarjo luboscju dźeći pruhowacž. Woni jim prajachu: Chzeczeli kšchcšijienjo bycz, dha dyrbicze jara czežke dźeło cžinicž: wy dyrbicze hidzenje wschitkich cžlowjetow šnjescž; wy žaneho cžlowjeka na kšwěcze njesmějecz, tiž budže i wami wobkhadžecz; wy budžecz wot staršcheju satorcžene; i krótkim, wy dyrbicze wschitko, šchtož je nusa a hubjenstwo, na šo wsacz, tež wschitkim a kóždemu i hanibje a i hanjenju bycz.

Ma to wotmolwichu dźeći: „Dželacz chzemy rade, a hdy by nam tež pod nohcžemi krej won zhrčecz dyrbjala, jenož so budžemy dźeći sbóžnosče. Ludžo móža naš na kšwěcze hanicz a sazpiwacz, wo to njerodžimj: w njebjeschach žane hanjenje wjazn njeje; mžemy-li jenož pola našeho Knjesa Sesuŕa bycz, dha chzemy tudy tola rade wschitko cžerpicz.“ — Předarjo jim lubjachu, bychu-li šašo i kšwojimaj staršchimaj hicz chzyle, dha najrjenšche drašty a wschitko, šchtož jenož šebi žadaju, wot njeju dostanu. Džeći wotmolwichu: „Šchto bychu nam rjane drašty pomhale, i wo te njerodžimj; pschetož my bychmy dyrbjale tola na kšwěcze wostacz; my chzemy pak dźeći sbóžnosče bycz, w njebjeschach lěpsche drašty dostanjenj, tiž nam našch najlubšchi Sesuŕ da, a i kšwojimaj staršchimaj wjazn njeponđžemj; pschetož my chzemy kšchescžijancki bycz, so bychmy psches Sesuŕa, tiž je ša hrěschnikow wumrjel a chze wschitkich ludži sbóžnych cžinicž, tež sbóžne byle.“ — Ma to buschtaj staršchej i tym dźećom do jstwy pušchčenaj. Taj wobjimaschtaj a kšchescžitaj šwoje dźeći i wjele kšylami a pschescžitaj je, so bychu i nimaj šchle. Ale dźeći džachu i nimaj: „Tu na tym kšwěcze niž wjazn; my chzemy radšcho wscho hubjenstwo, tiž jenož šo wumyšlicž hodži, šnjescž a cžerpicz, hacž so bychmy šwoju luboscž pscheczimo Knjesej Sesuŕej wopušchecžicz dyrbjale.“ — Staršchej padžeschitaj dźećom i nohomaj a kšchescžitaj jim ruzn a nohi. Œ posbėhnjenymaj rukomaj je pschescžitaj, so dyrbjja šo tola nawabicž dacž, a wopomnicž šaš jara je wonaj jako staršchej lubujetaj, a šaš móža wone šaš twjerde a njehnute bycz a šwoje dźećazze wutrobny pscheczimo šwojimaj staršchimaj šanknycz; šmileče šo, wy dźeći, nad boloscju šwojeju staršcheju, kotruž dyrbitaj wonaj cžerpicz. — Staršchej bėschitaj šwoje dźeći pľacz wopšchijałoj a pschylłoj, so bychu šwoje přjódł-wsacz wopušchecžile a so njedyrbjja do šchryštuša wėricž. Ale wschitke tšj dźeći, tiž bėchu tež polne kšylow, wotmolwichu šwojimaj staršchimaj, so wone šwoje přjódłwsacz do wėcznosče nješchemėnja a so chzedža jako kšchescžijancki psches Sesuŕa, tiž je na kšchizju wumrjel a je wėrnj Bóh, sbóžne bycz; teho wone nětko wysche wscheho na kšwěcze lubuja, šu jemu šwoje wutrobny podale, a wón dyrbi nětko w jich krótkim žiwjenju pschedmjet jich luboscže wostacz. Tež to džachu dźeći i kšwojimaj staršchimaj: „Wot nětk wój wjazn našchej staršchej nještaj, a my tež nětk w tym wotpohladanju nješchmy wjazn waju dźeći, šaš dolho hacž chzetaj šo wój i Židam džeržecz a nješchecželjo našcheho najlubšcheho Sesuŕa wostacz. Chzylaj wój pak wobšanknycz, kšchescžijanstwo pschijecz a do našcheho najlubšcheho Sesuŕa wėricž, kotruž je ša hrěchi cžlowstwa na kšchizju wumrjel, dha dyrbitaj našchej staršchej bycz a my wschitke tšj dźeći chzemy šašo i wamaj pschicž, a potom chzemy šo wschitny i temu šamemu Sesuŕej modlicž a jeho lubowacz. Šeli so wój pak to nohzetaj, dha my wot waju wotdželene wostanjenj; pschetož my wot šwojeho přjódłwsacza nje wotšturimj a waju pschjenje nicžo

njepomha.“ Staršchej a dźeći jara pľachju, so tež cži, tiž pľbla štejachju, šo wulkeho hnucža dla kšylow šdžeržecz njemóžachju.

Macž, kotraž šrijedžnu džowku wošebje lubowasche, padže temu džescžu wokoło šchije i wjele kšylami a pschedpołož i jemu šwoju macžernu wutrobu a luboscž na šaš wabjaze waschnje, so to pschitomi škoro wjazn widžecz njemóžachju, šaš horzo macž šwoje dźećo pschescže.

Ma to wobroczi šo macž i próštwu na knjesow předarjom, so chzpli woni dźeći nawabicž a narēczech, so bychu je šwojimaj staršchimaj šchle. Duž předarjo špytachu, psches wutrobne pschjenje a je šlubjenjom wulkeho dara dźeći pohmucz, so bychu je šwojimaj staršchimaj šchle. Woni šaš cžinjachju, jako chzpli te dźeći wopravdže wotpošacz a je i rošwuczenju we kšchescžijanškej wuczšje pschijecz nohchzpli; ale šo žadaju, so bychu wone šašo je šwojimaj staršchimaj domoj šchle.

Ma to wotmolwi šrijedžna džowka, kotruž macž wošebje i wutrobny kšlowami pschescže, žyle špokojnje: „Šaj, moja macž, ja chzu i wami hicz, šaš rucže hacž wy šebi pschedewšacz, kšchescžijancka bycz; potom dyrbicze wy moja luba macž a ja chzu wascha pschylšchna džowka bycz a wostacz. Ale nohzecze-li šo wy rošbudžicz, so byšchče kšchescžijancka byli a do Sesuŕa wėrili, tiž je ša hrěschnikow na kšchizju wumrjel, a nohzecze-li psches njeho sbóžna bycz, dha ja ni hdy i wami njeponđdu.“ Ma to pschachju šo wschitke tšj dźeći šwojeju staršcheju pschecz: hacž nohzetaj wobšanknycz, kšchescžijanstwo pschijecz, dokelž chzedža wone potom rade i nimaj wschitko cžerpicz. Wone šwoju myšl nješchemėnja, ale wostanu pschi Sesuŕu, tiž je ša hrěschnikow na kšchizju wumrjel a chze wschitkich ludži sbóžnych cžinicž. Teho dla šu wone wobšanknyče, jeho kšchiz i wjekełoscju na šo wsacz a ša najlubšchim Sesuŕom šhodžicz; haj, hdy by šo jim šamo i šhotašnju hrošlo, tež tam chzedža i wjekełoscju hicz. Bychu-li jeno mohle kšchecžene bycz, dha šebi nohzedža dacž nicžo nješpodobne a czežke bycz, ale wscho i radošcu na šo wsacz.

Najmłódscha džowka prajesch: A hdy bychu jej tež nicžo jescž dacž nohchzpli, so by hloda wumrjecž dyrbjala, dha šebi i teho nicžo šcžinila njeby; haj, šo je hotowa, šebi hlodu dacž wotrubicž a radšcho šwoje žiwjenje šhubicz, hacž šo wot šwojeho lubeho Sesuŕa dželicz dacž.

(Pschichodnje ščonczenje.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— W šašdženym tydženju mėjachju šo wulke žyrkwinske šhromađžimj w Draždžanach, kotrež šo kóžde lėto w septembrje škhadžuja. W tych šamych dnjach škhadžowasche šo šaške towašstwo našcheho žykeho wóžneho kraja. Tole towašstwo naležnosče duchownych šastupuje a šastuje.

— Šónž tydženja mėjesche šo žyrkwinska a šchulška wšitazija we Šasu.

— Šsobotu 1. septembra šo nowy wyschšchi hamški ššdnik Leonhard w Budyšchinje šjawnje do šwojeho noweho šastojšstwa šapokasa.

— Mėšto Šolcžniza šhėtro roščje. Duž je šo tam 3. duchownške mėšto šašžilo a šašdženu njedželu bu tam knjes šandidat duchownštwu Šotthoff jako pomozny duchowny šapokasany.

Najšaršchi muž našcheje Šužizy, wo kotrymž lubym cžitarjam hižom loni pschi jeho 100lėtnym narodnym dnju pišachmy, Šohumėr Apelt w Reichenawje, šwjecšesche cžily a štowny šwój 101lėtny narodny džen. Œ daloka a šchėroka dosta tón šarž wutrobne šbožopšchecža.